

মিথত্ৰিয়া

আজ নিঃস্ব কাফেলা ৰাত;
ধূসৰ মৃত্তিকা ঐ খানে মিথত্ৰিয়ায়
বহুৰ্তে ইচ্ছা বদলে ব্ৰত বহুশৰ্তে ৰাহুমুত্তি
চাইছে

আজ নিঃস্ব কাফেলা ৰাত;
আমাৰ মায়াৰুে বলি বোবা বিসংযোগ
দ্বীপ

চাইছি উড়তে পাখা, ভাবনা কৰি সংগুপ্তে
তাও কণ পুচছ বিলাপ
কখনো টান ছিল মন কখনো মন ছিল মন
এখন সে মাথা কোমল সৰীসূপ

জলধেঁবী নুড়িও ছিল তুচছ আলো বৰ্ণময়
পাৰিজাত সংবদেন সোনাচূৰ
সে আগন্তুক ইচ্ছুক গুণ যাকে এক চিমটি
মানুষই বলি

বলা যায় পুরোহিত আলোয় ক্ষত
আগুন আগুন মস্তক সৰ্পনূৰ
ৰহস্যপাঠ, সে ঘূৰে ঘূৰে মৌমাছিপ্ৰায়
বৰ্ণচোৱা বাউল
অবধি সে সৰ্পনূপৰ প্ৰতিস্মাৰণ ! প্ৰগুপ্ত
কখনোও ফেৰেনি এমন

ফিৰতে গেলেই ফেৰাৰ কাটায় এক বিন্দু
মধু বিস্ময়

আজ নিঃস্ব কাফেলা ৰাত;
আমাৰ ছায়াৰুে বলি বোবা পূৰ্ণিমা লাশ
যে নিঃস্ব শিশু হাৰিয়েছে তাৰ শৈশব ক
াগজের নৌকা
বৰ্ষা থৈ থৈ

শুনছি এখন সে হাসে না কাগজ পেলেই তবে
হাসবে এখন

জানছি হাৰানো মানেই সব হাৰানো দুপুৰ
শোকের বিক্ষত ভূমি পুৰিস্ফুট নুপুৰধবনি
জানছি হাৰানো মানেই প্ৰকৃতিৰ কাছে
ঋণমুত্তি

সবুজ দায়মুত্তি
কৃষকের বৰ্ণিল ফসলই দায়; অতীতে অতীত
কিছুই নয় এমন

পেছনে গিয়ে পেছনেই হাৰিয়েছেন আপত্য
বালকানি
চিৰহিক গৰ্ভে ছিল
স্বাধীনতা ছিল না

সোনাৰুেচি নূৰষষ্ঠী মেঘই ছিল স্বৰ্ণকেশৰ
উঁচিয়ে

উড়িয়ে নেবার প্ৰতিজ্ঞায়
সে উড়েছিলই তো শীৰ্ষের শীৰ্ষে
জানছি স্বাধীনতা মানেই সাধের সৰ্পদন্ধতা
মুত্তি অপাৰগ মেঘও

প্ৰকৃতিৰ চূড়ায় তাৰ স্বতস্কৃত বিনাশ, বৃষ্টি
মানে সৃষ্টি যা কিছু দৃষ্টিগ্ৰাহ্য
মাটিৰ আত্মাৰ স্বৰ্ণত্ৰণের দায়!

আজ নিঃস্ব কাফেলা ৰাত
ধূসৰ মৃত্তিকে এই মনে মিথত্ৰিয়ায়
আমাৰ সাদাকে বলি অবৈধ ইচ্ছের দ্বী
সাদাও নয় নিতান্ত কড়ি

ঘুম চাই এক পান্ধিক পূৰ্ণিমা এক যুগ আলো
আলোশব

শায়ক মণি

